

[Holmberg.]

ning, men det gælder i øvrigt også Norge. Det var derfor naturligt, at man på Nordisk Råds møde i 1953 enstemmigt henstillede til de nordiske regeringer på grundlag af fællesdrøftelserne at påbegynde de forberedende undersøgelser vedrørende bygningen af denne bro. Arbejdet er nu nået så vidt, at der foreligger en betænkning, og den højtærede minister har oplyst, at der desuden i eftersommeren kan forventes optaget kontakt mellem den svenske og den danske regering om sagens videre behandling.

Det er den situation, vi i dag står i, og vi har derfor både i venstre og i det konservative folkeparti ment, at folketinget ikke alene har krav på en debat om de mangesidede problemer, som spørgsmålet om bygningen og placeringen af Øresundsbroen rejser, men vi mener ligefrem, at folketinget har pligt til at fremkalde denne debat. Det ville være rimeligt, at det danske erhvervsliv og de organisationer og myndigheder, der er interesseret i disse forhold, får lejlighed til at høre, hvad regeringen og folketinget mener om hele dette spørgsmål, for at også de på denne baggrund kan give deres mening til kende. Derfor spørger jeg den højtærede minister for offentlige arbejder, om ministeren vil redegøre for regeringens planer med hensyn til placeringen af en Øresundsbro, og hvorledes ministeren vil sikre folketinget indflydelse på planlægningen af broen.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): I sin forespørgsel har det ærede medlem hr. Holmberg med flere ærede medlemmer spurgt, om jeg vil redegøre for regeringens planer med hensyn til placeringen af en Øresundsbro, og hvorledes jeg vil sikre folketinget indflydelse på planlægningen af broen.

I besvarelse af spørgsmålets første del kunne jeg i og for sig være fristet til at udtale, at regeringen i øjeblikket ikke har eksakte planer, hverken om hvorvidt, hvor eller hvornår der skal bygges en Øresundsbro. Som jeg ved tidligere lejligheder har oplyst det høje ting om, er den af det fælles svensk-danske Øresundsudvalg i december forrige år afgivne betænkning i øjeblikket til remiss, til høring, hos statslige og kom-

munale institutioner i Sverige, og først når remissfristen er udløbet — så vidt jeg har fået oplyst, omkring 1. juni — kan der blive tale om at tage kontakt med min svenske kollega med henblik på en aftale om, hvorledes den fortsatte planlægning mest praktisk kan gribes an.

Det må derfor være helt indlysende, at den danske regering endnu ikke har taget noget standpunkt i denne sag, og jeg vil i denne forbindelse gerne gentage, hvad jeg tidligere har sagt her i tinget, at spørgsmålet om en etablering af en fast forbindelse over Øresund ikke er et internt dansk anliggende, men en sag, som skal løses ved samarbejde mellem Danmark og Sverige. Heraf følger naturligvis også, at spørgsmålet vedrørende forbindelsens placering bør forhandles mellem de to regeringer, før der kan blive tale om en realitetsdrøftelse i det høje ting. At folketinget til sin tid vil få indflydelse på, hvorvidt, hvornår og hvor en sådan fast forbindelse skal etableres, er helt klart. Men om det efter almindelig parlamentarisk praksis og specielt her, hvor det drejer sig om forhandlinger med et andet lands regering, vil være den rigtige fremgangsmåde at inddrage tinget direkte i den forestående foreløbige planlægning, det er jeg stærkt i tvivl om.

Jeg kan i øvrigt nævne, at Øresundsudvalgene i deres konklusion har anbefalet, at der med henblik på fortsættelsen og ajourføringen af udvalgenes arbejde nedsættes et dansk-svensk arbejdsudvalg, og det er min hensigt ved den kommende forhandling med min svenske kollega at søge truffet aftale om nedsættelse af et sådant udvalg. Gennem periodiske beretninger fra dette udvalg skulle det derefter være muligt at holde det høje ting og eventuelt samtidig Nordisk Råd, hvor der jo også er stor interesse for sagen, løbende underrettet om planlægningen.

Her i Danmark har vi jo i øvrigt ikke den svenske remissordning, idet enhver, der er interesseret, har haft adgang til at udtale sig, hvilket som bekendt også i ret rigt mål har fundet sted. Jeg mener imidlertid ikke, at det er tiden og stedet her til direkte at svare, imødegå eller i det hele taget tage stilling til de udtalelser, som fra kommunale myndigheder, erhvervsorganisationer, motororganisationer og mange